

Källa: Kalmar. Datum: 1911-01-09.

Vargjakt med förhinder.

Fyra svenska officerares Jaktäventyr i Norge.

Norska tidningar meddela, att fyra svenska officerare, som kommenderats till Storlien på öfning på skidor i måndags morse reste öfver gränsen till Guldalen för att, »som det sades», jaga varg. De företogo en tur till Kirkebyfjället, norr om Gudaaen. Den norske länsmannen erhöll underrättelse om jakten och afvaktade de fyra officerarnas återkomst till Gudaaen på aftonen. Där tog han deras skidor och gevär i beslag, enär de ej hade jaktkort. De fyra officerarna protesterade energiskt, men länsmannen åberopade polismästarens order. Samma kväll återvände de fyra officerarna med godståget till Storlien.

Dessa ur Trondhjems Adressavis tagna uppgifter delgäfvos genom privattelegram från Kristiania ett par morgontidningar jämte antydningar om att man i Norge misstänkte de fyra officerarna för att under förevändning af vargjakt undersöka några strategiskt intressanta militärvägar på norska sidan om gränsen.

Svenska Telegrambyrån har om samma sak på onsdag förmiddag utsändt nedanstående telegram:

Östersund den 4 januari. Angående de fyra svenska officerarnas vargjakt Guldalen meddelas, att de förutom jaktredskapen äfven afforderades 100 kr. hvardera. Jaktredskapen ha de sedan fått tillbaka, men de 400 kronorna äro deponerade hos polismyndigheten i Stenkjaer i afvaktan på högre myndighets, eventuellt norska regeringens, utlåtande. Officerarna, som fortfarande befinna sig i Storlien, anföra till sitt försvar, att de ej kände till de norska jaktförordningarna, enligt hvilka utlänning icke har rättighet att jaga rofdjur i Norge utan att erlægga en viss afgift. De påpeka dessutom att de icke hunnit företaga någon jakt.

Spionhistorien - en löjlig insinuation.

Chefen för sjöförsvarsdepartementets kommandoexpedition uttalar sig.

A.-B. har haft ett samtal med chefen för sjöförsvarsdepartementets kommandoexpedition, kommandörkapten Sparre.

Hr S. bekräftade till en början uppgiften om att ett flertal sjöofficerare tillbragt eller tillbringa sina julferier uppe vid Storlien med jakt, skidåkning osv

Den, som själf varit däruppe och idkat friluftslif i de vidsträckta obygderna, framhöll hr S., finner det så naturligt, att de fyra officerarna ej tänkte på »rättigheter», då de begåfvos sig in på norskt område, ty det är ju som sagdt obygd. Och jaktens äfventyr lockar där helt naturligt unga spänstiga män till färder.

Talet om att de skulle vara ute i spionsyfte vore både orimligt och löjligt. Hvad skulle sjöofficerare ha att spionera på i öde högfjällstrakter, yttrade kommandörkapten S. Om man skulle förutsätta något spioneri här, borde det väl ha varit arméofficerare; som försökt det. Men hvarje insinuation om något dylikt lämnade hr Sparre åt dess värde.

De fyra officerarna, som tydligen blifvit ganska svårt trakasserade, äro snart att återförvänta till hufvudstaden.

Morgenbladet tvivlar på vargjakten.

Aftontidningarna innehålla långa berättelser om de fyra svenska officerarnas äfventyr. Morgenbladet förklarar, att man i den trakt, där jaktturen ägde rum, ställer sig mycket skeptiskt emot berättelsen om vargjakten. Att fyra svenska officerare, tre kaptener och en löjtnant, skulle företaga den långa resan från Storlien till Gudån för att gå på vargjakt med hagelbössor som jaktvapen låter föga troligt, och att de skulle välja trakten just upp mot Kirkebyfjeld, norr om Gudån, förefaller besynnerligt. De hade heller icke träffat ett spår af varg. Däremot är man just här vid början af defilén vid Gudå. Denna kan kringgå öfver fjällen. Sålunda kan man på den väg, där de svenska officerarna gingo upp för att finna varg, komma öfver till Forras dalgång. Huruvida det har varit officerarnas afsikt att studera öfvergångsvägarna kan man naturligtvis icke veta. De ha i alla fall haft god tid att se sig om. De voro ute från morgonen till 7-tiden på kvällen. Hvad som gjorde utflykten påfallande var, att officerarna beledsagades af en lapp, Jakob Nordfjeld, som brukar bo mellan Meraker och Storlien på norska sidan om gränsen och som 1905 uppträdde på ett misstänkt sätt i gränstrakterna. Det meddelas, att en del svenska officerare bedrifva skidöfningar vid Skolstugan alldeles invid gränsen, nära den gamla inmarschlinjen genom Färsdalen.

Riksadvokaten infordrar berättelse.

Officerarna anlita en norsk jurist

Riksadvokaten har ingripit i officersaffären och infordrat berättelse om det passerade från länsmannen och polismästaren.

Officerarna ha genom en svensk läkare, som bor vid Storliens sanatorium, sökt juridisk hjälp hos advokat Gerhard Holm i Kristiania. Holm meddelar, att läkaren telegraferat till honom, att de svenska officerarna, hvilka som turister ligga vid Storlien, under julen af en norsk renjordsägare anmodats att jaga varg. Renjordsägaren följde själf med på julaftonen, hvarunder för öfrigt icke ett skott lossas. I telegrammet gifva svenskarna uttryck för den förvåning de känt öfver det uppträdande, hvarmed de mötts från de norska myndigheternas sida, och de fråga advokaten, om tillvägagångssättet är lagligt. Advokat Holm telegraferade tillägsbestämmelsen i jaktlagen, och i onsdags middag mottog han ett nytt telegram, hvori det heter, att länsmannen icke velat frånträda vore sig pliktfällandet eller beslaget.

Svenskarnas vargjakt i Norge

För att aflifva alla rykten om spioneri, som satts i gång från norskt håll, ha de svenska officerare, hvilka blifvit beträdda med olaga vargjakt å norskt område, af den norske inbjudaren till jakten införskaffat ett skriftligt intyg om att han anmodat officerarna medfölja sig för att skjuta vargar.

Detta intyg är af följande lydelse: Härmed intygas att jag söndagen den 1 januari 1911 ombedt kaptenerna vid svenska flottan, B. O. Elliot, K. Åkerblom och B. G. von Fieandt samt löjtnanten därstädes H. Krook att åtfölja mig från Storlien till Gudå i Norge för att eventuellt jaga vargar, som under senaste tiden anfallit min renjord; att kapten H. O. Elliot och löjtnant H. Krook, medförande gevär, hörsammat min inbjudan, och att de båda öfriga åtföljt mig och de båda nyssnämnda på en utflykt vid Gudå måndagen den 2 januari 1911 hvarvid en del af min renjord påträffades. Men ingen varg upptäcktes och intet skott lossades.

Storlien den 2 januari 1911.

Jakob F. Nordfjeld
renjordsägare.